

Chân dung mọt cô gái Việt Nam

Tâm Thanh

Chúa Nhật, 20 Tháng 11 Năm 2011 20:53

Căn phòng nằm trên bờ con sông con Askerelva chảy qua trung tâm thành phố Oslo. Qua cửa kính ra ban-công, Diễm nhìn ngắm cây phong lá úa vàng soi bóng trên nước, tiếng ng tiếng ng n u đây là mọt căn phòng trong ký túc xá sinh viên, với người yêu bên cạnh, thì thật mọt ng biết bao.

Nhưng bây giờ trước mọt nàng là ông chủ sát di trú và bên phải là mọt người con gái, cô tu Diễm. Cô xin tạm trú. Trước khi lên đây, mọt bà chủ sát đã khám xét người và hành lý của cô. Bà muốn tìm biết cô gái thật sự là ai, tên tu là gì, nhà của thật ở đâu. Trong ba bốn năm gần đây, nảy ra mọt hiện tượng mới là mới năm có vài chục người Việt Nam tạm xin tạm trú tại Na-uy, không mọt người nào là... người thật. Báo chí Na-uy gọi họ là ingen person, tiếng ng đ ng với nobody, Diễm và các đồng nghiệp thông dịch viên dịch đùa tiếng ch là 'vô nhân'. Trong cái túi xách nhỏ, có hình hai bàn chân, bà chủ sát chỉ moi ra đ đ c mọt cái quần tây, mọt áo thun, mọt xú-chiêng, hai xì-líp, mọt típ kem đánh răng, mọt bàn chải. Chân dung thật của cô gái không nằm trong cái túi xách. Bây giờ Diễm dịch cho ông chủ sát thật mọt n.

“Cô tên gì?” ông chủ sát hỏi, sau khi bật máy PC.

“Nguyễn Thị Vân.”

“Ngày sinh?”

“25.12.1988.”

Chân dung mẹ t cô gái Việt Nam

Tâm Thanh

Chúa Nhật, 20 Tháng 11 Năm 2011 20:53

“Như vậy là cô sanh vào lễ Giáng Sinh và năm nay cô 16 tuổi?” ông cẩn thận sát chiểu ánh mắt nghi ngờ trên cô gái ngồi trước mặt. Diễm đoán ngó ngó đi ngang hàng này nếu không già bằng Chúa Cứu Thế thì ít nhất phải hai mươi lăm tuổi. Nàng biết theo luật lệ hiện hành, trở về thành niên để có quyền đoàn thể can thiệp và báo vụ, và nếu được chấp thuận thì có thể kéo thêm cha mẹ, em út. Nhưng Diễm đoán làm vậy kéo thêm cha mẹ:

“Tên cha?” ông cẩn thận hỏi tiếp.

“Nói chung... Tôi không có cha.”

“Tên mẹ?”

“Tôi không có mẹ.”

“Ít nhất cũng có mẹ đẻ sinh ra cô chứ?”

“Tôi mẹ cô tự nhiên, không biết gì cả...”

“Cô có giấy tờ gì không, như sổ thông hành, căn cước công nhân?”

“Không.”

“Không có giấy tờ thông hành, làm thế nào cô có thể đi ra khỏi Việt Nam, và qua bao nhiêu biên

Chân dung mọt cô gái Việt Nam

Tâm Thanh

Chương 11, Ngày 11, Năm 2011 20:53

giới thiệu đây đúng không?”

“Không biết. Nhưng tôi ta đưa tôi đi.”

“Nhưng tôi ta là ai?”

“Nói chung này nhưng tôi giới thiệu đi đây.”

“Có khi nào họ đưa qua trạm kiểm soát biên giới không?”

“Tôi không biết đâu là biên giới.”

“Cô rời khỏi Việt Nam bao giờ?”

“Không nhớ.”

“Cô nói phờng chờng cũng đúng không,” ông vờ vờ nhờng ngón tay nhờ con chim bay “mọt năm, mọt tháng, hay mọt tuần?”

Chân dung một cô gái Việt Nam

Tâm Thanh

Chương 11, 20 Tháng 11 Năm 2011 20:53

“Khoảng một tháng.”

“Cô nhóc đã đi qua một thành phố nào để biết, ví dụ Paris, Berlin, Bắc Kinh?”

“Không nhóc. Không biết.”

Suốt hai tiếng đồng hồ với hàng trăm câu hỏi, người cảnh sát chỉ nhìn một câu trả lời rồi thở dài nói “không biết.” Chợt nghĩ lại nói đi quá xa xa, ông cười một nhún vai rồi xúc phạm nói, nhún vai rồi bình tĩnh, gõ vào máy vài dòng văn. Thấy hồ sơ sai quá, ông ta cười nói nhún vai rồi nói ba câu hỏi:

“Cô nói tôi nghe, cô tên Việt Nam tên Na-uy bằng phẳng gì?”

Cô gái chắc đã được học tập, để biết rằng ông cảnh sát muốn truy ra hãng máy bay chuyên chở qui trách nhiệm, nên quay sang thông dịch viên nói:

“Chị nói với nó em đi bằng tàu Cao Bằng sang Trung Quốc đây, dzùi thì Trung Quốc đi bằng Nga, từ Nga sang đây bằng xe thung đưa... Đã nói rồi dzùi mà chị hỏi mãi thôi!”

Đọc xong câu nói, bằng câu ‘chị nói với nó’ đi - vì nàng biết nó nghe thì mà không tài nào dịch hết ý được. Ông cảnh sát ghi vào hồ sơ rồi khai, chúng tôi biết được tên Cao Bằng sang Nga dài bao nhiêu dặm, đi bằng máy năm. Rồi người đưa lên hỏi theo đúng thứ tự:

“Cô muốn gì tên Na-uy?”

“Xin tên n.”

“Lý do tên n?”

Chân dung một cô gái Việt Nam

Tâm Thanh

Chương 11, 20 Tháng 11 Năm 2011 20:53

“Nói chung là Việt Nam đói quá.”

“Tại sao lại chọn Na-uy làm nơi ẩn nấp?”

“Nói chung là nghe người ta báo là Na-uy sẽ không thì trốn đi cho đến khi yên ổn đi.”

“Cô phải trốn bao nhiêu người?”

“Lăm ngàn đô.”

“Số tiền này từ đâu cô có, nếu cô đói?”

“Có cái ông giám đốc nhà tôi khi tôi đang đi cho tiền đi.”

“Ông ấy tên gì?”

“Không biết.”

Một chiếc ô tô mùa đông. Trên tuyến đường tiên trong thành phố khi nó dừng lại vì tai nạn xe cộ. Diêm rút trong cặp đi làm ra tờ báo cũ để đọc, cho qua thời gian trôi rất nhanh mà xe buýt chờ đợi chờ đợi, và bóng bóng đôi đối. Tin có nghi vấn ông Arafat chết vì bị đầu độc; tin tuyến từ Miến Tây khi nó 60 chiếc xe buýt kết nối đường; tin cảnh sát bắt đầu chính quyền trong một bữa ăn cặp toàn quyền Việt Nam, hoành hành trên khắp năm trên toàn quốc. Sự thất bại cho các cửa tiệm lên đến nỗi đau chết triền. Các một hàng đường băng đường này là chuồng là dao cạo Gillette, một phẩm L'Oréal, nhất là thu hút quần lông mày và tô mắt, có cả đầu cá. Chả bắt đầu chính quyền đầu sự cửa chết, nhưng trong sự nhưng nhưng bắt bắt có một người đàn bà tìm trú ẩn vào 19 và có tang chết, người này đã có bản tin án ăn cặp. Chuồng đến nỗi reo. Cảnh sát di trú đến Diêm đi thông điệp. Cảnh sát nhìn mang xe đón đường xe buýt để rời Diêm đi ngay. Diêm mọi gói bánh mì ăn đường ăn; nếu không bắt xe, giờ này đang ăn cơm với cha mẹ nhà, mẹ nói hôm nay sẽ làm món canh bí đỏ.

Cô cảnh sát di trú một cách thông minh chiểu nay sẽ gặp một người đàn bà trong tù để thông báo tình hình xu hướng. Khi người tù xu hướng hiện trên cửa phòng tiếp khách, Diêm thấy một quen quen. Người thiểu phẩm nhưng người xu hướng bàn, một tay đặt lên bóng lên. Diêm dự định sẽ kiên nhẫn là trong căn phòng bây giờ có ba người đàn bà. Cô cảnh sát tiếp người thiểu xong, mẹ mướn hi cô tù, Diêm để đi:

“Cô khỏe không?”

“Khỏe.”

“Bao giờ sanh?”

“Hai tháng nữa.”

Cô hỏi người:

“Hôm nay tôi đến đây để nói với một vị khác, không liên quan gì tới việc hình sự,” cô cảnh sát nói trong khi một một cái kẹp tóc bóng nhả trong, lộ ra một tay giãy. “Tôi đến để báo cho cô biết về tình hình xu hướng.”

Người thiểu phẩm mang bóng một không biết sự, bàn tay vẫn đặt trên bóng, cánh tay kia vẫn để

Chân dung một cô gái Việt Nam

Tác Giả: Tâm Thanh

Chúa Nhật, 20 Tháng 11 Năm 2011 20:53

xuôi theo đui trên gh< da. Cô c< nh sát đ< a cho Di< m t< quy< t đ< nh c< a b< N< i V<, b< o d< ch mi< ng cho đ< < ng s<.

Di< m d< ch xong, đ< a t< gi< y cho ng< < i con gái tên Vân ký tên. B< y gi< n<ng đ< nh< ra đây là cô gái xin t< m trú vào đ< u mùa thu. N<ng nh< ra bàn tay đang đ< t trên b< ng kia đúng là bàn tay đ< p đ< t trên t< m kính m< đ< l< y d< u. Bàn tay táy máy trong b< n tháng nay làm điều đ< ng các siêu th< và c< a hàng kh< p n< < c. L< i cùng m< t c< m giác g< m nh< m len vào lòng Di< m.

Cô c< nh sát c< t t< quy< t đ< nh vào k< p. L< y m< t t< gi< y khác, c< m bút nh< s< n sàng ghi chép.

“Xin cô nghe đây,” cô c< nh sát m< đ< cho m< t cu< c th< m v< n cu< i cùng. “Cô không đ< lý do xin t< n< n, c< ng thêm vi< c ph< m pháp, cô không có con đ< < ng nào khác ngoài đ< < ng tr< v< n< i cô đã ra đi.”

“Th< thì tr< tôi v< Đ< c.”

“T< i sao l< i Đ< c? Cô đi t< Việt Nam mà!”

“Tôi t< bên Đ< c sang...”

“Trong hai l< n th< m v< n tr< < c đây cô nói t< Việt Nam, đi b< sang Trung Qu< c r< i sang Nga. B< y gi< l< i nói t< Đ< c sang. L< i nào là th< t?”

“Cái thai l< y c< a m< t th< ng Đ< c.”

Chân dung một cô gái Việt Nam

Tác Giả: Tâm Thanh

Chúa Nhật, 20 Tháng 11 Năm 2011 20:53

“Nhiều người nói chúng tôi đã hỏi cha cô a thai nhi là ai, cô đã nói là không biết.”

“Không biết... thật đấy. Nói chung nà đêm không thấy một.”

“Dù cô không biết gì hết, không biết một người nào chung, không biết mình là ai, không biết cha mẹ là ai, không biết từ đâu tới, chúng tôi vẫn có cách tìm ra cô là ai. Và chúng tôi sẽ liên lạc với tòa đình sự Việt Nam cấp giấy cho cô về Việt Nam.”

“Lời thật cũng thật, lời dối cũng thật...” người từ nói nhanh, rồi lại vội nói “Chẳng đáng để ch cho ló nghe nhé!”

“Cô ấy nói gì?” thấy Diễm không để ch câu nói của người đi tho, cô cũng nh sát hỏi.

“Cô ấy đi ý, không muốn tôi để ch câu của nói.”

Cô cũng nh sát nh người nói với người đàn bà mang thai:

“Xin cô cũng tác với chúng tôi để tiến hành cho sớm việc hộ hộ hộ, tránh cho em bé khi sanh ra trong tù.”

“Tôi cũng không muốn sanh con trong tù...”

“Vậy tên thật cô là gì? Đưa ch?...”

Ngßi tßm gßi là ‘Vân’ không trß lßi. Dißm bßng thßy nét mßt cßa Vân mßm ra, nhß có mßt lßp sáp vßa tan đß lß cßm giác - khuôn mßt cßa mßt con ngßi. Bßt cß tên tußi cô là gì, đây là mßt ngßi mß. Ngßi mß đßt cß hai tay lên bßng, cúi xußng lßm bßm:

“Con tôi sinh trong tù à?”

Rßi im lßng. Dißm cßm thßy xót xa trong lòng. Cßm giác gßm nhßm tß bßn tháng nay bißn thành mßt cßm giác ân hßn. Dißm nghĩ đßn thân phßn chính mình - sß dĩ mình sßng nhßn nhß đßc, bußi sáng đßng bán nhà thußc tây, bußi chißu đi nhßy aerobic, lâu lâu đi thông đßch lßy ngoßi tài mua son phßn không cßn ăn cßp... là vì cha mß mình đã chßn đßc con đßng đúng ý nguyßn: tßi mßt nßi có thß lßng thißn mà sßng đßc. Không, không phßi cha mß chßn. Đó là Trßi ban. Ba chßc năm nay, bây giß ‘Kho Trßi’ đã khóa. Nßu cha mß nßng chßm chân, không chßng giß này Dißm cũng là mßt ngßi mß mißng bßng câu không bißt, và không tß làm bßt cß gì đß sinh tßn.

Lßi đßng lúc cô cßnh sát nói chuyßn vßi bà gác tù, Dißm phá chút qui cß thông đßch, đßa tay bßt bàn tay mßm và ßm cßa Vân, chúc may mßn và ai ßi vài câu. Vân tß ra cßm đßng. Cußi cùng, nghĩ tßi mai mßt Vân lên máy bay vß Việt Nam, Dißm ái ngßi hßi:

“Lißu ngßi lßng thißn có sßng đßc ß Việt Nam không?”

“Nßng thißn nß cái gì?”